

Stanovská, Sylvie (editor)

Chvála milované ženy

In: Stanovská, Sylvie; Kern, Manfred. *Staročeské a německé milostné básnictví vrcholného středověku*. Vyd. 1. Brno: Masarykova univerzita, 2013, pp. [55]-63

ISBN 9788021063426

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/128485>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

IV. Chvála milované ženy

IV.1

Poznalt' jsem slicné stvořenie

Fassung O

- I Poznalt' jsem slicné stvořenie,
 jemuž v světě rovné nenie,
 podobnat' jest ke všie ctnosti,
 krási i všie šlechtnosti.
- II Pravím to bez pochlebnosti,
 že dobrota při její ctnosti,
 jestiť andělské postavy,
 kdyžt' ji vidím, mniem, bych byl v ráji.
- III Mohuť to říci cele,
 že jsta dvě srdci v jednom těle,
 muožeta spolu přebývati
 a ve cti sě milovati.
- IV Ještět' více pravím k tomu:
 Kteráž s věrú přje komu,
 jmát' jmieti mnohé myšlenie
 u vieř bez pochybenie.
- V Neb sě ta řeč ke mně mieni,
 úfám, žeť mi toho nepromění.
 Chciť bydliti k její moci,
 zdaliť mi ráčí zpomoci?
- VI Mně smutnému těžké túhy:
 Nejmát' věrnějšieho sluhy
 než mne podlé zaslúženie,
 kteréjžt' já slúžím nad jiné.
- VII Chciť jí s věrú nad jiné slúžiti,
 bych sě mohl k ní přiblížiti,
 k té, jenž mi veselé plodí,
 kteráž v méj barvě chodí.
- VIII Zajisté to říci mohu:
 Z toho děkuji milému Bohu,

žeť mi sě dal s ní poznati,
kterúžť já chci milovati

- IX nade všechny panny i panie,
bydlitiť s ní do skončenie,
neboť jest duostojna toho,
cti, krásy má přieliš mnoho.
- X V modréjt jsem ji barvě poznal,
hned jsem sě jí v službu přikázal,
té milé, krásné panie,
ját jí slúzím bez přestánie.
- XI Kdyžť já budu jmieti umřieti,
teprv chci odpuštěnie vzieti
od té milé, sličné panie,
jenž jí slúzím z dávné chvíle.

Fassung T2

- I (III) Mohu to řeci cele,
že dvě srdce v jednom těle
móžta spolu přebývati
a ve cti sě milovati.
- II (IV) A ještě pravím k tomu
a chciť věřiti tomu:
Mát mieti mnoho myšlenie
u vieřě bez pochybení.

IV.2

Slunce stkvúcé

Forma

- I Slunce stkvúcé, toť již svietí,
mé srdečko ktve jako v kvietí
po té, ješto v modrém chodí,
mému srdci radost plodí.
- II Anjelskéhoť jest zezřenie,
rozkošnéhoť jest stvořenie,
přešťastnéť jeje narozenie.
Byť pomněla na mé věrné slúženie!
- III Slušíť také krásné slúžiti,
nad jiné ji chváliti,
neb ona muož utěšiti,
ochotné slóvce promluviti
- IV a řkúc: „Muoj milý, pravím tobě,
však máš mé srdce vždy při sobě.
Jinak toho neproměním,
radějšet já smrt podstúpím.“
- V „Z tohoť děkuji tvé milosti (jako pánu).
Zbavilas mě vše tesknosti,
mého těžkého myšlenie,
žes mé srdce propustila z vězenie.“
- VI Toť já pravím každému,
buď mladému, neb starému:
„Varuj se ženské milosti,
neb sú srdečné bolesti!“
- VII Jáť jinak řeci nemohu,
z tohoť děkuji Pánu Bohu,
nebt jest ten dar od něho dán.
Budiž pochválen ten nebeský Pán!

IV.3

Andělíku rozkochaný

Andělíku rozkochaný,
nade všechny převýborný,
všie milosti plný,
mému srdci zvolený!

5 Ty si kvítek ovšem převýborný,
toběť slůžím beze všie proměny,
já, tvůj sluha jediný!

IV.4

Detrimentum pacior

- I Detrimentum pacior
nynie i v každém času.
Usque ad mortem quacior,
vše pro její krásu.
- II Regitur nunc ratio
vše podlé její vůle.
Obnixa turbacio
jakžto meč srdce kuole.
- III Nam eius absencia
mě smutného pálí.
O felix essencia!
Každý tvú krásu chválí.
- IV Velud solis radius
zrakem srdce projímá.
Eminens ut gladius
túha mě podjímá.
- V Celi sub cacumine
nelžěj' kraššie tváři,
zodyaco fulmine
rovna slunečné záři.
- VI Electa cordis unica,
nedaj mi zahynúti!
Tua ut sunt punica,
túhút chci vzplanúti.
- VII Careo hoc fame
bych mohl vše vypraviti.
Vale in Dei nomine,
ten tě rač uzdraviti!

IV,5

Srdce, netuž, nelzeť zbyti (Slóvce M)

- I V. Srdce, netuž, nelzeť zbyti,
pravímť cele,
V. aniť se jest lze ukryti
již veselé.
- 5 Ro. Toť pravím: Za utěšení
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
Ro. než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
10 a v tomť se znám.
- II V. Ač pod nebem jest stvoření,
nerozomiem,
V. róžě, jiný květ nic nenie,
toť směle diem.
- 5 Ro. Toť pravím: Za utěšení
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
Ro. než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
10 a v tomť se znám.
- III V. Jestíť jí milo slůžiti,
ač z milosti,
V. anať dá dobrým požiti
vždy v radosti.
- 5 Ro. Toť pravím: Za utěšení
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
Ro. než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém, [10 a v tomť se znám.
- IV V. Rač to v svém srdci zavřéti,
než bez smiechu,
V. ež mně jiné nelze mieti
za útěchu.
- 5 Ro. Toť pravím: Za utěšení
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
Ro. než to mé milé slóvce M,

10 jenž panuje v srdéčku mém,
a v tomť se znám.

V V. Tedyť poviem otevřeně:
V tvét službě sem!
V. Anit' změním do skončenie
mé milé M.

5 Ro. Toť pravím: Za utěšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
Ro. než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
10 a v tomť se znám.

